

jen v důvodech, — že šlo o smluvní poměr vyplývající ze smlouvy nájemní, kdežto min. fin. odůvodnilo nepřevzetí pohledávky podle zák. č. 236/24 nedostatkem její likvidnosti, t. j. že nebyl o ní podán průkaz ani nájemní smlouvou, ani jiným dokladem podle čl. XVII vl. nař. č. 56/25. Není tu proto tvrzeného vzájemného odporu.

I když min. fin. nepřevzalo pohledávky za ubytování vojska, ať již toto provedeno nájemní smlouvou, či — jak st-l tvrdí — zabráním místností, ani pohledávky za odcizený inventář, neporušilo tím žádného subj. st-lova práva, protože nárok na jich převzetí nedá se ze zák. č. 236/24 dovoditi. Podle § 1 tohoto zák. byla vláda zmocněna převzít pohledávky z dodávek provedených za války, t. j. od 28. července 1914 do 28. října 1918 a i když prov. nař. č. 56/26 mluví v čl. I »k § 1« zák. o dodávkách podle zák. o vál. úkonech č. 236/1912, pokud se týče zák. čl. uher. LXVIII:1912, nelze takovou dodávkou rozuměti nájemné, ani náhradu za odcizený inventář.

Č. 9480.

Řízení správní. — Řízení před nss-em: * Jestliže strana, neobdrževši proti předpisu § 71 odst. 1 správ. říz. č. 8/28 poučení o opravných prostředcích, podá stížnost na nss do rozhodnutí správního úřadu, které po zákonu ve smyslu § 5 zák. o ss není konečné, zakládá nedostatek právního poučení podstatnou vadu řízení po rozumu § 6 zák. o ss, k níž tento soud přihlíží z povinnosti úřední; ustanovení § 71 odst. 3 resp. §§ 84 a 85 správ. říz. č. 8/28 není tomu na překážku.

(Nález ze dne 13. listopadu 1931 č. 16.502.)

Prejudikatura: Boh. A 9271/31.

Věc: Jan G. v B. proti zemskému úřadu v Bratislavě o náhradu válečné škody.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: St-l, jenž za bolčevického vpádu na Slov. v r. 1919 byl zajat a vězněn, přihlásil materiální škodu jemu tím vzniklou svého času podle vl. nař. č. 366/20 u příslušného úřadu, škoda ta byla komisionelně obnosem 20.166 Kč uznána a do seznamu min. pro Slov. dne 6. listopadu 1920 pojata. K jeho žádosti byla mu podle výnosu ministra pro Slov. z 29. listopadu 1922 smíšenou komisí při tomto min. zřízenou ve smyslu shora cit. vl. nař. přiznána částka 5.000 Kč. K jeho žádosti, aby mu byla vyplacena také zbývající část této uznané škody nebo aspoň polovina tohoto nedoplatku, prohlásil žal. úřad nař. rozhodnutím, že přihláška jeho byla pojata do příslušného soupisu škod a je vedena pro případ budoucí zákonné úpravy, že však nyní o náhradě utrpěné škody nemožno jednati pro nedostatek zákonného podkladu. Současně poukázáno na to, že st-li byla již výpomoc na tuto škodu částkou 5.000 Kč poukázána.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

Výměr žal. úřadu, napadený stížností, obsahuje výrok, že žal. úřad odpírá o st-lově žádosti meritorně jednati a rozhodnouti, má proto povahu úředního rozhodnutí, způsobilého zasáhnouti do práv st-lových. Třebas podle pojetí žal. úřadu pro projednání vzneseného nároku není zákonného podkladu a tedy není ani zákonného předpisu, který úřad a v kterém instančním postupu má o nárocích takových, budou-li přece vzneseny, rozhodnouti, platí přece i pro nař. rozhodnutí předpis čl. 8 odst. 1 zák. č. 125/27 o organizaci politické správy, podle něhož, pokud opravný prostředek není vyloučen, lze se z rozhodnutí zemského úřadu, rozhodl-li tento úřad sám v první stoli, odvolati k příslušnému min. Podle tohoto ustanovení nebylo tedy ani v daném případě rozhodnutí žal. úřadu konečným, a měla by vlastně stížnost do něho podaná býti podle § 5 zák. o ss odmítnuta jako nepřipustná. Leč ze spisů se podává, že nař. rozhodnutí nebylo opatřeno poučením o opravném prostředku, ač předpisy §§ 68 a 71 vl. nař. č. 8/28 tak výslovně nařizují. Tento nedostatek byl způsobilý uvést st-le v omyl, že jde o rozhodnutí konečné, a zajisté jej přiměl k tomu, že podal proti rozhodnutí přímo stížnost k nss a zmeškal následkem toho podati proti němu včas jak řádné odvolání instanční tak i žádost o navrácení v předešlý stav podle § 84 odst. 1 bodu 3 cit. nař. Ježto pak nařízení toto v § 71 odst. 2 výslovně stanoví, že nesprávné a neúplné poučení nemůže býti straně na újmu, což ovšem tím spíše musí platiti i pro ten případ, nebylo-li proti výslovnému předpisu dáno poučení žádné, dlužno v nedostatku tom spatřovati podstatnou vadu řízení.

Č. 9481.

Občanství státní. — Řízení správní: Může min. vnitra opětovanou žádost strany za udělení čl. stát. občanství podle úst. zák. č. 152/26, neopřenu o důvody pro obnovu řízení, odmítnouti s pouhým odkazem na dřívější zamítavé vyřízení, vydané v téže věci?

(Nález ze dne 14. listopadu 1931 č. 16.276.)

Věc: Ondřej S. ve V. (adv. Dr. Jul. Braščajko z Užhorodu) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l podal v roce 1926 žádost za udělení čl. státního občanství podle úst. zák. č. 152/26. Rozhodnutím z 28. března 1928 min. vnitra této žádosti nevyhovělo, poněvadž, nehledíc k tomu, že st-l neprokázal, že je státním občanem býv. Uherska, bydlí na území Podk. Rusi jako zletilá osoba teprve od 1. října 1919 a tudíž nejsou splněny podmínky § 1 odst. 1 zák. č. 152/26, podle něhož pojem bydliště dlužno i pokud jde o počáteční čtyřletí posuzovati po rozumu zák. čl. XXII:1886, jenž podle svých ustanovení §§ 6 a 10 pro účinnost pobytu v obci předpokládá zletilost osob. St-l také neprokázal, že by si mohl započítati